

IN MEMORIAM

Dr. Bogdan Hladnik

Dr. Hladnik spada v prvo povojno generacijo slovenskih psihiatrov. Rojen je bil v Zagorju ob Savi leta 1920. Kasneje se je družina preselila v Ljubljano. Tu je končal klasično gimnazijo. Bil je bolj humanistično usmerjen dijak; pisal je pesmi, ukvarjal se je z glasbo. Vse življenje je bila v težkih in lahkih trenutkih klasična muzika njegova spremljevalka.

Leta 1938 se je vpisal na Medicinsko fakulteto v Ljubljani. Končal je dva letnika. Med študijem je bil vključen v OF, kjer je aktivno sodeloval od leta 1941 dalje. Vsa družina je bila narodno zavedna. Oče, na katerega je bil kolega Hladnik zelo navezan, je umrl spomladi leta 1945 v taborišču Dachau.

27.3.1942 je bil medicinec Bogdan Hladnik odpeljan v koncentracijsko taborišče Gonars. Po izpustitvi je fizično delal na železnici vse do konca vojne. Ko se je leta 1945 družina zbrala, očeta ni bilo. Izgubo je mladenič težko prebolel. Dr. Bogdan Hladnik spada v tisto dolgo vrsto slovenskih medicincev in zdravnikov, ki so morali zaradi narodne zavednosti in spoštovanja življenja zgodaj spoznati bolečino, trpljenje, smrt najbližjega.

Po odsluženju vojaškega roka je nadaljeval študij medicine v Zagrebu, kjer je leta 1949 postal doktor medicine. Nekaj let je delal na Mikrobiološkem inštitutu, kasneje pa ga je pritegnila psihiatrija. V bolnišnici v Polju, takrat Bolnišnici za duševne in živčne bolezni, se je zaposlil 1953. V njej je delal do upokojitve oktobra 1987. Ustanova, v kateri se je dr. Bogdan Hladnik zaposlil, je bila tedaj edina tovrstna v Sloveniji. V njej je bilo okrog 900 bolnikov, ki so živeli v najskromnejših razmerah. Tudi z medicinskim osebjem ni bilo veliko bolje. Dr. Hladnik se je kot mlad zdravnik spoprijel s problemi psihiatrije. Toda mnogokrat je bil v njegovi ustanovi hujši problem tuberkuloza, kajti v prvih povojnih letih je bila smrtnost v psihiatrični bolnišnici za tuberkulozo zelo velika. Znano je, kako so zdravniki v tistem času poleg medicinskega znanja in prizadevnosti pomoči bližnjemu, vnašali v svoje poslanstvo tudi sebe.

Po opravljenem strokovnem in specialističnem izpitu iz nevropsihiatrije, je dr. Hladnik delal na moških oddelkih v Polju. Bil je namestnik predstojnika oddelkov ter nekaj časa vodja forenzične enote. V popoldanskem delu je pogostokrat ostajal v ustanovi in opravljal ambulantno dejavnost. Enkrat tedensko pa

je v Zdravstvenem domu na Jesenicah imel nevropsihiatrično ambulanto. Prav tako je nekaj časa delal tudi v prehodnem mladinskem domu. Sodeloval je v sodno-psihiatrični komisiji v PB Begunje in v Polju. Bil je sodni izvedenec. Bil je član komisij za razvrščanje otrok z motnjami v duševnem in telesnem razvoju.

Udeležil se je številnih simpozijev in seminarjev, na katerih so obravnavali mentalno higiensko, socialna in forenzična vprašanja. Tudi sam je vodil seminarje za zdravnike splošne medicine. Veliko je objavljaj v strokovnih in poljudno-znanstvenih publikacijah. Pisal je o mentalno-higienski problematiki sindroma odvisnosti od alkohola, predaval je o vzgoji, o odnosih do duševno bolnih, o produktivnosti duševno bolnih. Dr. Bogomir Hladnik je bil član komisije Sekretariata za borbo proti alkoholizmu. V zadnjih letih pa se je aktivno posvečal problematiki nevroz. Na višji šoli je predaval mentalno higieno in psihopatologijo. Ob delu na kliniki je bil redno vpisan tudi na Oddelku za psihologijo Filozofske fakultete.

Poglabljaj in izobraževal se je na področju nevroz ter psihoterapevtskega dela. Od 1970 leta dalje je bil vodja psihoterapevtskega oddelka v Polju. Na oddelku je uvedel principe terapevtskih skupnosti.

Malo je znano, da je dr. Hladnik organiziral za paciente na svojem oddelku ogleda razstav, muzejev, gledaliških predstav ter tako pripomogel k odpiranju psihiatrije. V ta del njegove dejavnosti spada tudi delo s skupino odpuščenih bolnikov s svojci, ki jo je uvedel prav dr. Bogdan Hladnik. Pri uvajanju skupinskega dela na oddelku je intenzivno sodeloval s prof. L. Bregantom, prof.dr. M. Kobalom, prim.dr. F.Peternelom in drugimi. Dobesedno se je posvečal skrbi za tiste, ki so bili odrinjeni, osamljeni, prezrti, lačni dobrote in ljubezni, kakor je o njem nekoč zapisal nek pacient.

Kolegi se ga spominjamo kot resnega, nekoliko vase zaprtega, skromnega in dobrega zdravnika. Toda dr. Hladnik je bil po naravi senzitiven in globok človek. Rad je imel naravo, jo fotografiral. Zanimivo je, da je kolega Hladnik imel rad hitrost, bil je motorist, rad je vozil hitre avtomobile, imel je motorni čoln...

Nadvse je ljubil slovenske ljudske pesmi. Rad je zaigral na orglice. Zelo je bil navezan na svoje najbližje.

V času, ko je že bolehal, je dobil od Združenja psihiatrov Slovenije in Univerzitetne psihiatrične klinike priznanje za svoje dolgoletno delo in pomoč

bolnikom v duševnih stiskah. Skromno, vendar toplo priznanje - edino, ki ga dobivajo slovenski psihiatri. Toda ni ga mogel več sam sprejeti; vemo pa, da ga je bil vesel in je bil ponosen nanj. Dr. Bogdan Hladnik je bil velik človek in velik zdravnik. Nikoli se ni silil v ospredje. Toda njegov vsakdanjik je bil en sam napor, kako humanizirati medčloveške odnose, ki so tudi do duševnih bolnikov in drugačnih prijazni.

Milan Ličina

ANEKDOTA O PROFESORJU KANONIJU

Predstojnik nevrološke klinike prof. dr. Peter Kartin je bil znan po svoji duhovitosti.

Nekoč je profesorju Kanoniju dejal:

»Profesor, Vam je lahko, ker imate priimek v množini!«